

УДК 504

Шилов Д.Д., вихованець Дніпропетровського відділення Малої академії наук України, учень 11 класу

Наукові керівники: Маренков О.М., к. б. н., доцент, завідувач кафедри загальної біології та водних біоресурсів Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара; Кириченко С.В., доцент кафедри біофізики та біохімії Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара

Комунальний позашкільний навчальний заклад “Мала академія наук учнівської молоді” Дніпропетровської обласної ради”; Комунальний заклад освіти «Навчально-виховне об’єднання № 28» Дніпровської міської ради, м. Дніпро, Україна

БІОЛОГО-ЕКОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ТА АСПЕКТИ ПОВЕДІНКИ СОНЯЧНОГО ОКУНЯ (*LEPOMIS GIBBOSUS*) ЗАПОРІЗЬКОГО ВОДОСХОВИЩА

На сьогоднішній день дуже важко прогнозувати чисельність сонячного окуня у водоймах Дніпропетровської області, але судячи з того, що даний вид північноамериканської фауни дуже добре пристосувався до умов навколишнього середовища та з великою швидкістю освоює річки Дніпропетровської області, то його чисельність стає все більше.

Метою роботи обрано: дослідження поширення сонячного окуня у водоймах Дніпропетровської області, його біологію, екологію та аспекти поведінки.

Об’єктом досліджень були трілітки (2+) та чотирилітки (3+) сонячного окуня. Морфометричний аналіз особин проводили по загальноприйнятій схемі. Виміри показників проводили на свіжому матеріалі. Морфометричний аналіз проводили по 22 пластичним та 6 меристичним ознакам.

Для досягнення мети виконували наступні завдання: провести облови на акваторії басейну Запорізького водосховища; дослідити поширення сонячного окуня на території Дніпропетровської області; провести дослідження морфометричних показників сонячного окуня; дослідити морфометричні показники периферичної крові риби; дослідити аспекти поведінки сонячного окуня та його впливу на інших риб.

За результатами морфометричного аналізу встановлено, що чотирилітні самки сонячного окуня достовірно (при $p < 0,05$) характеризувалися більшим показником найбільшої висоти тіла (на 2,89 %) та меншим показником найменшої висоти хвостового стебла (на 1,7 %).

При аналізі тріліток встановлено (при $p < 0,05$), що самки за показником найбільшої висоти тіла були на 6,05 % вищими, ніж самці. Також у самок спостерігалася більша довжина червонного та грудного плавців 3,49 % та 3,82 % відповідно.

Отримані результати дають можливість зробити висновки щодо наявності у особин сонячного окуня статевого диморфізму за морфометричними показниками.

Одержані результати наукової роботи можуть бути використані при обґрунтуванні біологічного різноманіття та пристосування сонячного окуня у водоймах Дніпропетровської області, його біологію, екологію та аспекти поведінки.